

Přežít nebo zemřít: Manuál pro přežití ve zlých časech

Aleš Přichystal

Protiproud.cz

3.srpna 2019

Titulní foto: Argentina v době krize (2001)

Název knihy Přežít nebo zemřít (vydalo ji právě naše nakladatelství Česká citadela) zdaleka její obsah nevyčerpává. Najdete v ní všechny dostupné informace, co dělat v případě nenadálé přírodní katastrofy, dlouhodobého výpadku elektřiny, migrantské invaze, nebo dokonce vypuknutí války, včetně té jaderné – ale zdaleka ne jen to. Nejde totiž o běžnou „prepeřinu“. Její autor, Aleš Přichystal, je velitelem Zemské domobrany, důležité dobrovolnické organizace, která spolu se sesterskou Národní domobranou cvičí muže a ženy odhodlané k obraně naší vlasti.

Tedy k tomu, co česká armáda, která se v posledních dekádách změnila spíše v „expediční sbor“ pro potřeby cizích vlád, nemůže zvládnout. A tak tisíce vlastenců vzaly tento úkol do vlastních rukou. Přinášíme pár ukázek z této knihy, kterou by každý zodpovědný občan měl mít doma. Předplatitelé našeho měsíčníku MY (pokud nám o ni napíšete – viz konec článku) ji

dostanou se slevou.

Aleš Přichystal: Žijeme v mimořádně nebezpečné době

Tato slova bohužel nejsou ani trochu nadsazená. Je to smutná skutečnost. Po skončení druhé světové války vznikl ve Spojených státech panel atomových vědců, kteří až dodatečně pochopili, jak nebezpečného džina vypustili z láhve. Od té doby se tato organizace snaží varovat lidstvo před hrozbou jaderného konfliktu, který by mohl náš svět zcela zničit. Pro tyto účely vědci sestavili pomyslné hodiny, jejichž ručičky ukazují, jak velké nebezpečí momentálně panuje.

Nejmenší nebezpečí bylo podle nich počátkem devadesátých let, tedy po rozpadu socialistického bloku a Sovětského svazu. Tehdy se zdálo, že lidstvo konečně zmoudřelo - hodiny ukazovaly 11:45. Ještě donedávna byla za největší nebezpečí považována doba tzv. Karibské krize - tehdy hodiny ukazovaly za pět minut dvanáct. Ovšem dnes se růst napětí mezi Ruskem a Čínou na straně jedné a USA na straně druhé zvyšuje a hrozí kdykoli přerůst v ozbrojený konflikt dvou či více jaderných supervelmocí. Hodiny dnes ukazují za dvě minuty dvanáct!

A dvanáctá - to je konečná...

Nechci strašit, chci vás pouze probudit. **Pro řadu z nás je zjevně obtížné plně pochopit závažnost situace. Pro některé je stále důležitější zahrádka, televize nebo dobře vychlazené pivo než příprava na možné věci příští. Až průšvih nastane, bude už pozdě se na cokoli připravovat.** Pokud to nestihneme teď, kdy ještě tu šanci máme, kdy se chceme připravit?

Nesdělitelná zkušenost?

Hned na začátku je zapotřebí lépe osvětlit, komu je a komu není kniha určena. Rozhodně se nejedná o publikaci odbornou, která přesně a do detailu popisuje danou věc. Knihu nenapsal odborník, ale osoba, které se říká „informovaný laik“, a je určena jiným laikům, tedy všem zájemcům, kteří chtějí být informováni. Odborníci zde jistě naleznou nepřesnosti nebo budou mít na některé věci jiný názor než autor nebo jeho spolupracovníci. To je v pořádku. A budu rád, když napíší něco lepšího, a hlavně to dají k potřebě a užitku co největšímu počtu lidí. Protože to byl a je hlavní důvod napsání této knihy.

Nehledejte v ní žádné nové geniální myšlenky. Záměrem nebylo objevit Ameriku, když už byla mnohokrát objevena, ale poskytnout co nejjednodušší a přehledný návod, ba přímo manuál na cestu k Americe již objevené. V tomto případě shromáždit pod pomyslnou střechu

jedné knihy co nejvíce podnětných myšlenek a praktických rad, jak se co nejlépe připravit na mimořádné situace, které nás mohou v dohledné době zastihnout.

Kniha není určena pro „připravovatele“, jak počestně říkám prepperům nebo survivalistům, (této zajímavé skupině lidí se věnuji podrobněji ve třetí kapitole). Ti jsou již s přípravami na mimořádné situace někde jinde, a stěží zde pro sebe najdou něco nového. Navíc mají své webové stránky - například diskusní fórum Rozpad.cz, kde je velké množství témat s poměrně slušnými příspěvky registrovaných uživatelů - i svou odbornou literaturu.

Vím, s časem jsme dnes skoro všichni na štíru, tak nějak ho nemáme dostatek. To je náš problém - jsme slušní, pracovití, tudíž časově zaneprázdnění. Narozdíl od našich protivníků, kteří mají dost času i peněz (často bohužel prostřednictvím námi odváděných daní a úroků z nesmyslného a neustálého zadlužování státu i od nás). **Jenže se nám krátí čas, než nastane nějaký pořádný průšvih. A my musíme ten čas maximálně využít k tomu, abychom se na průšvihy všeho druhu maximálně efektivně připravili.**

Komentář: Je dobré si uvědomit, že připraven by člověk měl být především mentálně. Jakkoliv je velice vhodné mít připravené zásoby jídla a životně důležitých pomůcek, které pomohou zvládnout třeba i relativně krátkodobý výpadek proudu nebo odříznutí od civilizace kvůli extrémnímu počasí v řádu několika dní nebo pár týdnů, pokud budete vy nebo vaši nejbližší kolabovat či šílet hrůzou z nastalé situace, nic z těchto zásob vám nepomůže.

Jistě, nemáme čas, nemáme peníze, máme jiné myšlenky, jiné koníčky a zájmy, než se připravovat na něco, co nikdy nemusí přijít. Chceme si užívat dneška, věnovat se rodině, zábavě, sportu, práci... a všem těm technologickým vymoženostem, kterými se stále více obklopujeme.

Ale možná jednou, až ten průšvih nastane, budeme litovat každé minuty, kterou jsme promarnili honěním za pozlátky moderní doby (například za nejnovějšími mobily perfektně vybavenými pro lepší špiclování majitele), za hromaděním statků a užíváním si pomíjivých krás života. Budeme pozdě litovat, že jsme alespoň něco málo neudělali pro přípravu na možné věci příští (jak eufemisticky označuji možné průšvihy globálního řádu).

Ale to je nesdělitelná zkušenost, na to většina lidí přijde, až bude pozdě...

Jsme dostatečně připraveni na chaos?

Svět stále balancuje na hraně velkého konfliktu mezi jadernými mocnostmi. Blahobyt a mír Evropy rychle devastují mnohé neřešené krize, z nichž ta imigrační hrozí likvidací všeho, co

vybudovaly generace našich předků a co evropští politici nejsou ochotni nebo schopni bránit. V celé západní civilizaci se vybudovaly velké příkopy uvnitř národů, názorové neshody se však prohlubují mezi přáteli, ale i rodinami. Také u nás doma máme za sebou prezidentské volby, které jasně a zřetelně ukázaly tuto skutečnost v plné nahotě. Ani vyhlášení výsledků neznamenal uklidnění vášní. Mnozí „demokraté“ totiž uznávají výsledky voleb pouze tehdy, když dopadnou podle jejich představ. Pokud dopadnou jinak, udělají cokoli, aby tyto výsledky zvrátili.

Můžeme proto očekávat cokoli a kdykoli. Iluze pohody a blahobytu končí, začněme se intenzivně připravovat na možné věci příští. Nikdo z nás netuší, kdy a co konkrétně přijde, očekávejme však raději horší než lepší varianty. Budme všestranně připraveni na možné varianty vývoje ve světě, Evropě i v naší zemi. Budme připraveni bránit a chránit svoje rodiny, své přátele i všechny ostatní lidi, kteří za to stojí, a hlavně kteří o to stojí.

Mezi mimořádné situace nebo okolnosti můžeme zařadit třeba dlouhodobý výpadek elektrické energie (blackout) nebo plynu (v případě, že nepůjde elektřina, nepůjde samozřejmě ani plyn), občanské války nebo velké nepokoje, ozbrojený konflikt bez použití zbraní hromadného ničení, komplexní kolaps státní správy, atd.). Prostě rozpad společnosti, ve které jsme dosud žili.

Manuál pro přežití, který vám právě nabízím, vznikl jako soubor rad a zkušeností lidí, kteří se dlouhodobě věnují problematice přípravy na mimořádné situace nebo mají vlastní zkušenosti z občanských válek (Bosna a Hercegovina) nebo kolapsů zemí (Argentina).

Jedinec nemá moc šancí

A to bez ohledu na to, jak dobře je ozbrojený a připravený. Nakonec v kritické situaci nedokáže delší dobu přežít. Síla je v počtech, pokud zůstaneš v domě sám, tak budeš pravděpodobně okraden a zabit bez ohledu na třeba vynikající výzbroj.

Při rozsáhlejších „kolapsech“ civilizace sám člověk nepřežije, má jen malou šanci. Každý je občas nemocný, unavený nebo zoufalý. Proto je podle mého názoru nejdůležitější začít rovnou shromažďovat kolem sebe zkušené lidi, jimž můžeme věřit, a dál něco vymýšlet společně.

Největší naději na přežití mají komunity, v nichž se bude každý věnovat tomu, co umí, a lidé budou navzájem spolupracovat. Nejlepší skupina je větší rodina (nikoli pouze rodina typu otec, matka a děti) nebo blízcí přátelé, kteří se připravili a mají různé

znalosti. Ideální je skupina (komunita), která čítá kolem 10 až 20 dospělých osob. Jen je třeba si uvědomit, že dostupnost zdravotní péče bude minimální nebo spíše žádná, zato potřeba zdravých a silných rukou bude velká.

Malá rodina není příliš efektivní. Je mnohem lepší, když se dá dohromady pár malých rodin, nastěhují se společně do jednoho velkého domu a zůstanou spolu. Malá rodina nebo jednotlivec nejsou vhodné varianty pro přežití ani ve městě, natož pak v divočině. V těžké době je každá pomocná ruka (svírající zbraň, rýč, kladivo nebo hrnec s jídlem) užitečná. Jen je třeba se důrazně vyvarovat přijetí problematických a konfliktních osob do komunity (byť příbuzných), protože to je cesta do pekla. Stačí mít pár osob snadno podléhajících fámám a lehce propadajících panice, a máme zaděláno na pořádný průšvih!

Nejdůležitější je disciplína

Zapomeňme také na nějakou demokracii! Šanci přežít má jen skupina, v níž vládne tvrdá disciplína pod jednotným vedením/velením. Demokracie je hezká věc v době klidu a míru. Je však pomalá a nevyzpytatelná. Rozhodnout o čemkoliv v ní trvá dlouhou dobu a je nutný buď konsenzus, nebo kompromis. V mimořádných dobách je ale nutné rozhodovat rychle a rázně. V komunitě musí být tvrdá disciplína. A i když se to někomu dnes nelíbí, tak bych použil i slovo dobrovolně přijatá osvícená diktatura. Demokracie je dobrá pro mírovou dobu, kdy je možné o dalším vývoji společnosti, politickém nebo hospodářském, demokraticky hlasovat ve volbách nebo referendech.

Ostatně, skutečnou plnou demokracii nemáme ani dnes. Spíše než o demokracii můžeme zatím hovořit o ještě dobře fungující hře na demokracii. I v tomto směru jsme však již ve stádiu finále hry, kdy se masky odhazují a kde se o demokracii hovoří pouze tehdy, když nám to vyhovuje. A když nezvítězí náš kandidát, naše myšlenky a naše představy o směřování společnosti, uděláme vše, abychom druhou stranu nedemokraticky potlačili. Hluboké rozdělení západní společnosti je toho přesvědčivým důkazem.

Až nám nastanou zlé časy, neopakujme alespoň v první přechodné době chyby z let předchozích. Pokud budeme mít v čele komunity člověka, který má se skupinou společný cíl, záměr a ví, jak ho dosáhnout, a je to navíc skutečná osobnost, pak se můžou dát věci rychle do pohybu a brzy je možné vybudovat prosperující komunitu, protože všichni pracují na dosažení společného cíle.

Složení obranné skupiny

Jaká skupina je ideální? Jistě taková, v níž je zastoupeno co nejvíce různorodých odborností, lidí, kteří mají různé schopnosti a znalosti. Skupina tvořená samými psychology nebo ajťáky

a jejich rodinami není pro přežití a následný rozvoj komunity optimální - nechci se přitom dotknout schopnosti psychologů nebo IT expertů efektivně bránit se zbraní v ruce svou komunitu nebo dobře obdělávat pole s obilím. Ale lepší naději dává skupina, v níž je zastoupen třeba lékař, kovář, zemědělec, zámečnick, zedník nebo chemik. Po možnost obrany je nutné, aby většina dospělých členů komunity uměla zacházet se zbraněmi, které jsou samozřejmě také součástí vybavení komunity. Dostatek ozbrojených mužů i žen z řad domobranců, sportovních střelců nebo myslivců, dává větší předpoklad, že se komunita ubrání v případě vnějšího napadení.

Naopak bychom se měli vyvarovat, aby se součástí naší skupiny staly osoby se závislostí na alkoholu nebo na drogách, popřípadě psychicky labilní osoby. Pokud ze soucitu nebo z důvodu příbuzenského vztahu takové jedince do skupiny přijmeme, zaděláváme si na možnost hodně velkého maléru, který může skončit buď rozpadem celé skupiny, nebo použitím násilí jednou nebo druhou stranou.

Problémem jsou samozřejmě děti, a ještě větším dospívající mládež. Nejen proto, že většina dospívajících má přirozenou potřebu vzepřít se jakýmkoliv autoritám, svým rodičům, učitelům, velitelům či vůdcům komunity, ale budou mít problémy zvládnout situaci, kdy dosavadní komfort prostě nebude existovat. Dosud si většina z nich žila jako v bavlnce, jejich potřeby a tužby byly často obratem naplňovány, ale nyní se jim nebude dostávat takových základních potřeb, jako je připojení na internet nebo fungování mobilních sítí.

Prosté východisko

Musíme si znovu uvědomit, proč to všechno děláme. Vraťme se k tradicím a národním hrdinům. Vraťme zpět obsah slovu „vlast“. Nebojme se hrdě hlásit k tomu, že jsme vlastenci a že na první místo klademe zájmy nás samotných, naší rodiny, našich přátel, naší země a našeho národa.

Nebojme se vyrukovat s novým politickým programem, který bude mít tyto hlavní body: Nejprve Česká republika. Potom Česká republika. Nakonec Česká republika. Následně dlouho a dlouho nic a teprve pak všichni ostatní. Že je to populistické? Samozřejmě, budme populisté a nestydíme se za to. Vždyť zastupujeme zájmy populu, tedy lidu této země.

A ještě jedno heslo si můžeme dát: Nejdříve bezpečnost. Až pak můžeme myslet na blahobyť. Je to jednoduché. Na co nám bude vysoká životní úroveň, když naše ulice ovládnou gangy mladistvých nelegálních imigrantů z arabských zemí nebo prodavačů drog z černé Afriky? Když místo krásného a svérázného pražského Žižkova nebo ostravských Mariánských Hor vzniknou no-go zóny, kam se bude bát chodit i policie, natož pak původní obyvatelé?

Nevěříte? Tak se jeďte podívat do zemí, kde sice mají blahobyt, ale kde se ženy z řad původního obyvatelstva po setmění bojí vyjít do ulic svých měst. Doporučuji navštívit třeba Švédsko, Belgie, Německo nebo předměstí Paříže. Takže raději zůstaňme o něco chudší než třeba Německo, ale mějme svou zemi pod kontrolou a nevydávejme ji cizím kolonizátorům.

Nejsme kluci hrající si na vojáky

Na adresu domobranců často slyším slova despektu a opovržení - jo, to jsou ti obtlouští staříci nebo životem nedocenení muži středního věku, co běhají po lesích a hrají si tam jako kluci na vojáky. Něco mezi neškodnými blázný a naivními hlupáky. Navíc, proč bychom měli mít nějakou domobranu, když tu máme profesionální armádu a stále se rozrůstající neméně profesionální policejní sbor? Tato často slova slyšíme právě od těchto profesionálů. Podle názoru již značně neprofesionálních úředníků Odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra „jednotlivé buňky (domobrana žádné buňky nezná, základní taktickou jednotkou jsou skupiny - pozn. autora) často tvoří jednotlivci, převážně důchodového a předdůchodového věku. Někteří z nich jsou aktivní jen ve virtuálním prostředí.“ (Projevy extremismu a předsudečné nenávisti, Souhrnná situační zpráva 3. čtvrtletí roku 2018“, MV ČR.)

Je tomu skutečně tak? Opravdu nemáme nic lepšího na práci, než si ve svém volnu hrát na vojáky? Cvičit, vylepšovat si vybavení, získávat další zkušenosti, organizovat se, zocelovat a stmelovat?

Všem těmto na nás s despektem hledícím lidem bych chtěl říci:

Skutečně si myslíte, že členové domobrany - bývalí vojáci ČSLA a Armády České republiky, účastníci bojových misí v Afghánistánu, Iráku nebo na Balkáně, s válečnými zkušenostmi, mají potřebu hrát si jako kluci na vojáky?

Skutečně si myslíte, že plukovníci v záloze, kteří v době své aktivní služby veleli jednotkám o mnoha tisících vojáků s množstvím bojové techniky, jakou dnešní naše armáda nemá, pokud jde o počet, ani jako celek, podíleli se na cvičeních v rozsahu, o jakém si dnešní NATO může nechat jen zdát, mají ve svém důchodovém věku potřebu si hrát jako kluci na vojáky?

Skutečně si myslíte, že tátové od rodin, vysokoškolští pedagogové, lékaři, technici, dělníci z třísměnných provozů nebo soukromí podnikatelé nemají nic lepšího na práci, než si hrát jako kluci na vojáky?

Pokud si to stále myslíte, je mi vás upřímně líto. Jsou pro vás asi již bezvýznamná a mrtvá slova jako vlast, vlastenectví, hrdost na odkaz svých předků či mravní povinnost zachovat toto dědictví v pokud možno ještě lepším stavu pro generace našich dětí a vnuků.

Muži, ale často i ženy, kteří se ve svém volném čase a za své peníze (narozdíl od činnosti většiny bohatě dotovaných politických „neziskovek“) učí připravovat se na věci možné příští, aby dokázali ochránit a ubránit své rodiny a svou zemi, opravdu nejsou kluci, hrající si na vojáky. Jsou to skuteční vojáci ve válce o budoucnost naší země!

Balancujeme na hraně velkého konfliktu mezi jadernými mocnostmi, blahobytem a mírem Evropy rychle devastují mnohé neřešené krize, z nichž ta imigrační hrozí likvidací všeho, co vybudovaly generace našich předků a co evropští politici nejsou ochotni nebo schopni bránit. V celé západní civilizaci se vybudovaly velké příkopy uvnitř národů, názorové neshody se ale prohlubují mezi přáteli i mezi rodinami.

Členové domobrany se snaží všestranně připravit na možné varianty vývoje ve světě, Evropě i v naší zemi. Jsou připraveni bránit a chránit svoje rodiny, svoje přátele i všechny ostatní lidi, kteří o to a za to stojí. Členové domobrany jsou připraveni stát se skutečnými vojáky DOMO-OBRANY, jak to mají napsáno na označení svých uniforem!

Knihu můžete za zvýhodněnou cenu získat info@ceskacitadela.cz.

Komentář: Nadcházející časy zcela určitě přinesou situace, které nás překvapí, ať už se budeme připravovat nebo ne, ale štěstí přeje připraveným.

Nakonec bychom rádi obrátili vaši pozornost k zamyšlení se nad otázkami, které na první pohled s tématem knihy nijak nesouvisí, ale ve skutečnosti jsou pro zvládnutí jakýchkoliv krizových okamžiků zásadní. Cítíte, že má váš život smysl? A myslíte si, že by ho měl i potom, co se vám podaří přežít podobné časy, o jakých se píše v tomto článku? Umíte si představit lepší svět, než je ten, ve kterém žijeme nyní? A co můžete

udělat pro to, aby se takový svět stal skutečným? Víte to? Pokud ano, tak to je přesně to, co musíte udělat. Není nic důležitějšího a není nikoho, kdo by to udělal za vás. Ten svět jste vy.

Související články:

- [Až to bouchne: Jsme připraveni na chaos? Máte svoji skupinku poslední záchrany?](#)
- [Historické cykly: jsme odsouzeni opakovat minulost?](#)
- [O tragickém dopadu nedodržování mravnosti na život](#)
- [Novoroční dopis světu od profesora Jordana Petersona](#)